

Arrest

nr. 300 913 van 1 februari 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VAN ASSCHE
Koning Albertlaan 128
9000 GENT**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 26 april 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 28 maart 2023 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 april 2023 met referthenummer X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 november 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat P. VAN ASSCHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 maart vroeg verzoekende partij een visum kort verblijf aan bij de Belgische diplomatieke post in Turkije met het oog op een familiebezoek, met name het bezoek aan haar zoon in België.

Op dezelfde datum vroeg haar echtgenote eveneens een dergelijk visum aan.

Op 28 maart 2023 werd de visumaanvraag van verzoekende partij geweigerd, wat de bestreden beslissing van het onderhavige beroep uitmaakt.

Op dezelfde datum werd ook de visumaanvraag van haar echtgenote geweigerd, waartegen deze laatste een beroep indiende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), dat gekend is onder het rolnummer 292 903.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Wettelijke referenties: Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code

• (13) Er bestaat redelijke twijfel over uw voornemen het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van het visum te verlaten

Betrokkene zou op bezoek komen bij familie in België. Betrokkene toont niet afdoend aan te beschikken over resterende familiale banden in het land van origine.

Betrokkene heeft bescheiden gezinsinkomsten die niet beschouwd kunnen worden als bewijs van een sterke financiële band met het land van origine.

De oorsprong van de financiële middelen op de voorgelegde bankrekeningen is grotendeels ongekend.

Betrokkene toont niet aan te beschikken over eigendom in het land van origine.

Betrokkene reisde niet eerder binnen Schengen.

Betrokkene heeft een voorgaande weigering tot afgifte van een visum kort verblijf ontvangen van de Belgische diplomatieke post. Deze weigering werd gemotiveerd op basis van het ontbreken van voldoende terugkeergarantie. In deze context worden er bij de huidige visumaanvraag geen betekenisvolle of doorslaggevende nieuwe bewijsstukken voorgelegd die deze negatieve beoordeling zou kunnen weerleggen.

Omwille van bovenstaande redenen wordt geoordeeld dat betrokkene onvoldoende garantie biedt op terugkeer naar het land van origine.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In haar verzoekschrift voert verzoekende partij een enig middel aan, dat zij als volgt uiteenzet:

“Schending van artikel 32 van verordening nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode; Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991; Schending van het zorgvuldigheids-, redelijkheids-, evenredigheids- en motiveringsbeginsel;

(1) Geschonden bepalingen en beginselen

De bestreden beslissing stelt er een redelijke twijfel is dat verzoeker het Schengengrondgebied zal verlaten vóór het verstrijken van het visum, nu hij onvoldoende terugkeergaranties zou geboden hebben. Er wordt verweten dat verzoeker niet heeft aangetoond te beschikken over familiale banden met zijn land van herkomst, en dat zijn financiële middelen te beperkt zouden zijn, waardoor deze niet gezien kunnen worden als een sterke financiële band met het land van herkomst. Tevens wordt verweten dat hij nooit eerder Schengen binnenreisde.

De bestreden beslissing schendt bijgevolg artikel 32 van verordening nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode, juncto het zorgvuldigheidsbeginsel, redelijkheids-, evenredigheids- en motiveringsbeginsel (de materiële motiveringsverplichting), nu niet alle elementen in overweging zijn genomen, de beslissing kennelijk onredelijk is, en deze aan verzoeker niet toelaat de werkelijke redenen te kennen die aanleiding hebben gegeven tot de bestreden beslissing.

Het redelijkheidsbeginsel, ontwikkeld in de rechtspraak van de Raad van State en later erkend en bevestigd door uw Raad, houdt in dat de overheid bij het nemen van een beslissing alle betrokken belangen vooraf op redelijke wijze moet afwegen. Uit deze belangenafweging moet een juist evenwicht

volgen tussen de draagwijdte van de administratieve handeling en het feit dat geleid heeft tot het stellen van de administratieve handeling. Het redelijkheidsbeginsel begrenst de uitoefening van de discretionaire beslissingsbevoegdheid van de overheid.

De redelijkheid vereist volgens de rechtspraak van de Raad dat de overheid de bestreden beslissing heeft afgewogen aan de hand van werkelijk bestaande feiten, waarvan zij zich een duidelijke voorstelling heeft kunnen vormen en die van zulke aard zijn dat zij de genomen beslissing naar recht en redelijkheid kunnen dragen.

Het redelijkheidsbeginsel is niet van toepassing indien de overheid een gebonden bevoegdheid heeft, *quod non in casu*. De overheid heeft in dit kader een duidelijke discretionaire bevoegdheid.

Een schending veronderstelt dat de overheid bij nemen van haar beslissing kennelijk onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij op evidente wijze een onjuist gebruik van haar beleidsvrijheid heeft gemaakt (Rvst., *Verwimp*, nr. 82.011, 9 augustus 1999).

Het beginsel kan niet verantwoorden dat dwingende wettelijke of decretale bepalingen terzijde worden geschoven (Schaevebeke, nr. 204.496 28 mei 2010; Vanderauwera, nr. 193.926 van 8 juni 2009; nv Benoot Hedwig, nr. 130.722 van 27 april 2004).

Het evenredigheidsbeginsel, ook wel proportionaliteitsbeginsel genoemd, is een verdere invulling van het redelijkheidsbeginsel. Dit impliceert dat elk overheidshandelen evenwichtig moet zijn, dat daarin geen wanverhoudingen mogen bestaan en dat er door zo een handelingen aanvaardbare relaties tot stand moeten worden gebracht. Een wanverhouding herleidt een dergelijk optreden tot een onredelijke handeling.

Het evenredigheidsbeginsel geldt tussen de bestuurlijke overheden onderling of tussen de bestuurlijke overheden en hun ambtenaren of rechtsonderhorigen.

De bestuurlijke overheid mag aan de rechtsonderhorigen geen onevenredige lasten of beperkingen opleggen. In redelijkheid aanvaardbare lasten of beperkingen kunnen wel worden opgelegd.

Het zorgvuldigheidsbeginsel kan omschreven worden als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen en de betrokken belangen zorgvuldig inschat en afweegt, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad. Zie: "Waar de verzoeker de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken." (RvV nr. 243 234 van 28 oktober 2020)

Het zorgvuldigheidsbeginsel dringt zich op zowel aan de burger als aan de bevoegde overheid.

1. *procedurele zorgvuldigheid (voorbereiding beslissing)*
 - Zorgvuldige voorbereiding van een bestuurshandeling
 - Beslissing moet steunen op correcte feitenvinding (bv. via naleven hoorplicht, bv. advies deskundigen ter informering om met kennis van zaken een beslissing te nemen – onvolledig dossier = schending zorgvuldigheidsbeginsel, zie RvS. nr. 119.444 van 15 mei 2003)
2. *Materiële zorgvuldigheid (besluitvorming)*
 - Alg: Bestuur moet zich bij het uitoefenen van haar taak onthouden om de belangen van de bij de beslissing betrokken partijen niet onnodig en op een onredelijke wijze te schaden door onzorgvuldig te handelen. (DUK. W., *Inleiding tot het bestuursrecht*, 1988, p. 93)
 - Nauwgezette belangenafweging ten grondslag (RvS. nr. 188.987 van 18 december 2008)
 - Afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval voeren om tot beslissing te komen. Een zeer snelle, louter routineuze en administratieve afwikkeling van zaken kan in het licht van het zorgvuldigheidsbeginsel problematisch zijn (RvS. nr. 101.544 van 6 december 2011) juncto
 - Het onderzoek van het bestuur dient zonder vooringenomenheid te geschieden (RvS. nr. 93745 6 maart 2001)

De voormelde beginselen juncto de materiële motiveringsverplichting die rust op de verwerende partij worden op schromelijke wijze geschonden in de bestreden beslissing.

(2) Toepassing in concreto

De bestreden beslissing stelt dat er een redelijke twijfel is dat verzoeker het Schengengrondgebied zal verlaten vóór het verstrijken van het visum, nu hij onvoldoende terugkeergaranties zou geboden hebben. Er wordt in eerste instantie verweten dat verzoeker niet heeft aangetoond te beschikken over familiale banden met zijn land van herkomst.

Ten tweede zouden zijn financiële middelen te beperkt zijn, waardoor deze niet gezien kunnen worden als een sterke financiële band met het land van herkomst.

Voorts wordt er simpelweg verweten dat betrokkene nooit eerder binnen Schengen heeft gereisd. Verzoeker kan hier niet mee akkoord gaan.

Bijlage II bij de Visumcode bevat een lijst met stukken aan de hand waarvan het voornemen om het grondgebied te verlaten kan worden beoordeeld.

In casu heeft verzoeker 4 van de 5 opgelijste bewijsstukken voorgelegd, met name:

- 1. Een kopie van zijn retour vliegticket reservering;*
- 2. Bewijs van financiële middelen in het land van herkomst, met name bewijs van zijn pensioen;*
- 3. Bewijs van eigendom van onroerend goed in het land van herkomst;*
- 4. Bewijs van integratie in het land van herkomst, aan de hand van zijn familiale banden met zijn land van herkomst.*

Wat betreft het verwijt vanwege de verwerende partij dat verzoeker geen bewijs zou hebben voorgelegd van familiale banden met zijn land van herkomst, kan er gesteld worden dat dit absoluut onwaar is.

Verzoeker heeft weldegelijk bewijzen van familiale banden met zijn land van herkomst voorgelegd, met name zijn huwelijksakte met mevrouw M.U. (stuk 2).. Dit blijkt duidelijk uit het administratief dossier.

Uit deze akte blijkt tevens dat verzoeker nog beschikt over een zoon, de heer I.U. , die overigens bij hem inwoont (stuk 3).

* * *

Hetzelfde geldt wat betreft het verwijt van verwerende partij dat verzoeker niet heeft aangetoond te beschikken over onroerend goed in zijn land van herkomst. Verzoeker heeft hier weldegelijk bewijs van voorgelegd, met name zijn eigendomsakte van de gezinswoning die hij met mevrouw M.U. en zijn zoon deelt (stuk 4).

De verwerende partij was dus klaarblijkelijk op de hoogte van de familiale banden van verzoeker met zijn land van herkomst, alsook dat hij aldaar beschikt over onroerend goed, en heeft eenvoudigweg hier geen rekening mee gehouden bij de beoordeling van de terugkeergaranties in hoofde van verzoeker.

Uit het feit dat één van zijn kinderen nog in Turkije woont, alsook het feit dat hij beschikt over zijn eigen woning, volgt de redelijke veronderstelling dat hij zal terugkeren naar haar land. Er zijn overigens geen zwaarwichtige indicaties dat hij niet zal terugkeren naar Turkije voor het verstrijken van het visum.

Zodoende schendt de verwerende partij het redelijkheidsbeginsel alsook zorgvuldigheidsbeginsel, nu niet alle relevante elementen in overweging werden genomen (cf. RvV n 29 november 2022, nr. 281 087).

* * *

Wat betreft het verwijt dat de oorsprong van de financiële middelen grotendeels ongekend zou zijn, kan verwerende partij hier niet in gevolgd worden. Verwerende partij was immers op de hoogte van het feit dat verzoeker met pensioen was, en dat de inkomsten van verzoeker zijn pensioen betreffen. Ook wist de verwerende partij dat zijn echtgenote, mevrouw M.U. , wel nog een vaste tewerkstelling heeft en hier inkomsten uit genereert.

Het is bijgevolg niet duidelijk waarom de voorgelegde financiële middelen een ongekende oorsprong hebben, en daarom niet in acht genomen kunnen worden.

Verwerende partij weet dat verzoeker een pensioen ontvangt, hetgeen alleszins wijst op stabiele en voldoende bestaansmiddelen in zijn hoofde.

De verwerende partij weigert echter deze inkomsten in acht te nemen omdat zij te beperkt zouden zijn. Het gaat er echter aan de verwerende partij voorbij dat verzoeker er steeds in geslaagd is om rond te komen, zonder financiële tussenkomst van zijn kinderen. Gelet op de aard van de inkomsten kan er in ieder geval geconcludeerd worden dat verzoeker beschikt over een stabiel en regelmatig inkomen. Er wordt ook niet gemotiveerd waarom dit (volgens lokale normen) niet afdoende zou zijn.

Het is duidelijk dat de verwerende partij een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel begaat door het visum te weigeren omdat zijn inkomsten te laag zijn, nu blijkt dat deze in ieder geval stabiel zijn en verzoeker in staat is zichzelf te onderhouden zonder steun van zijn kinderen of anderen.

* * *

Ondanks deze onredelijke eisen heeft verzoeker voldoende terugkeergaranties geboden in het licht van de Visumcode.

Uit het feit dat verzoeker een terugkeerticket voorlegt en aantoont dat hij na jarenlang gewerkt te hebben in Turkije en aldaar over een pensioen beschikt, dat hij tevens beschikt over onroerend goed en tot slot ook nog familiale banden heeft met zijn land van herkomst, volgt dan ook de redelijke veronderstelling dat verzoeker terug zal keren naar zijn land van herkomst (cf. RvV n 29 november 2022, nr. 281 087).

Uit de uiterst beperkte motivatie van de bestreden beslissing blijkt bovendien dat de verwerende partij nagelaten heeft om naar het geheel van omstandigheden te kijken.

Er werd geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker heel zijn leven in Turkije gewoond heeft en aldaar gevestigd is, dat zijn pensioen wijst op een stabiel en regelmatig inkomen, en dat hij steeds in staat is geweest om in zijn eigen levensonderhoud te voorzien zonder hulp van zijn kinderen of derden. Zodoende schendt de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel.

Wat betreft de hoogte van het inkomen van verzoeker, stelt de verwerende partij enkel en alleen dar dit te bescheiden, zonder te motiveren waarom zij dit meent, waardoor eveneens de materiële motiveringsplicht geschonden werd, nu niet duidelijk is over welk bedrag zij dan wel dient te beschikken opdat zijn inkomsten gezien kunnen worden als een terugkeergarantie.

Bovendien dient het benadrukt te worden dat zijn pensioen naar de Turkse levensstandaard wel voldoende is.

Louter en alleen kijken naar de hoogte van het inkomen van verzoeker is bovendien uitermate onredelijk, zeker gelet op de impact van de bestreden beslissing op verzoeker.

Verzoeker is op heden 63 jaar oud, en is nu nog in staat om de lange reis naar België te maken, zonder een al te grote impact op zijn gezondheid. Zijn zoon heeft daarentegen een voltijdse tewerkstelling bij [...], en heeft maar beperkt verlof.

Tot slot dient er tevens gewezen te worden op zijn echtgenote, mevrouw M.U. , die nog steeds economisch actief is in Turkije. Zijn echtgenote is wel nog voltijds tewerkgesteld. Uit het administratief dossier blijkt duidelijk dat zij tewerkgesteld is bij [...], een textielbedrijf in Istanboel. Het is dan ook logisch dat zij zal terugkeren naar haar land van herkomst. Als gevolg hiervan beschikt verzoeker dan wel over een familiale band met zijn land van herkomst, en evenwel de belangrijkste, met name zijn echtgenote.

Dit zijn ook allemaal overwegingen die de verwerende partij terzijde heeft gelaten en niet heeft opgenomen in de bestreden beslissing, waardoor het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel opnieuw in het gedrang komt.

* * *

Er dient tevens nog gewezen te worden op het feit dat verwerende partij het relevant achtte dat verzoeker nooit eerder binnen Schengen reisde.

Het is aan verzoeker niet duidelijk wat de relevantie hiervan is en begrijpt niet waarom het feit dat hij nooit eerder zich begaf naar het Schengengebied een rol speelt in de beoordeling. Verzoeker kan immers

pas de Schengenzone binnen reizen indien hij een visum aanvraagt en het wordt toegekend. Dit argument is bijgevolg niet ernstig.

Verzoeker heeft wel degelijk voldoende terugkeergaranties geboden, zoals blijkt uit zijn terugkeerticket, het feit dat hij in Turkije een voldoende en stabiel pensioen ontvangt, en aldaar beschikt over onroerend goed en afdoende familiale banden, bestaande uit zijn echtgenote en zijn jongste zoon.

Bijgevolg heeft verzoeker wel doorslaggevende nieuwe bewijstukken voorgelegd ten opzichte van de vorige visumaanvraag.

Dit blijkt overigens uit het feit dat het advies van de Belgische ambassade met betrekking tot voorliggende visumaanvraag neutraal was, in tegenstelling tot het negatief advies bij zijn eerdere visumaanvraag (stuk 5). De ambassade was dus de mening toegedaan dat de voorgelegde documenten wel volstonden in tegenstelling tot de verwerende partij.

Door toch de visumaanvraag te weigeren, begaat de verwerende partij dan ook een duidelijke schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Ondanks de voorgelegde stukken, feitelijke omstandigheden en vermoedens, concludeert de verwerende partij zonder meer dat er redelijke twijfel bestaat dat verzoeker het grondgebied van de lidstaten zal verlaten vóór het verstrijken van het visum. Zodoende schendt de verwerende partij artikel 32 van de Visumcode, het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en ten slotte de materiële motiveringsplicht.

Het middel is gegrond.”

2.2. Niettegenstaande zij daartoe op regelmatige wijze werd uitgenodigd door de diensten van de griffie van de Raad, heeft de verwerende partij geen nota met opmerkingen neergelegd.

2.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van de administratieve overheid. Hij is enkel bevoegd om desgevraagd na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Voorts mag enkel met de formeel uitgedrukte motieven rekening worden gehouden. (RvS 10 oktober 2022, nr. 254.705)

Het visum kort verblijf dat verzoekende partij op 6 maart 2023 had aangevraagd bij de Belgische diplomatieke post in Turkije met het oog op een familiebezoek bij haar zoon in België wordt geweigerd op grond van artikel 32, eerste lid, b) van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: de Visumcode). Dit artikel bepaalt:

“Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd:

[...]

b) indien er redelijke twijfel bestaat over de echtheid van de door de aanvrager overgelegde bewijsstukken of over de geloofwaardigheid van de inhoud ervan, de betrouwbaarheid van de verklaringen van de aanvrager of zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum.”

De verwerende partij is van oordeel dat er redelijke twijfel bestaat over het voornemen van verzoekende partij het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie blijkt dat de verwerende partij over een ruime beoordelingsmarge beschikt wanneer ze beoordeelt of deze redelijke twijfel bestaat, teneinde te bepalen of aan de aanvrager de laatste in artikel 32, lid 1, sub b), van de Visumcode genoemde weigeringsgrond dient te worden tegengeworpen (HvJ 19 december 2013, C-84/12, Koushkaki, pt. 62).

Om te bepalen of er redelijke twijfel bestaat over het voornemen van verzoekster om het grondgebied van de lidstaten voor het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten, moet de verwerende partij een individueel onderzoek van de visumaanvraag verrichten waarbij zij rekening moet houden met, enerzijds, de algemene situatie in het land waarin de aanvrager woont en, anderzijds, zijn persoonlijke omstandigheden, met name zijn gezins-, sociale en economische situatie, het eventuele bestaan van eerdere legale of illegale verblijven in één van de lidstaten alsmede zijn banden in het land waarin hij woont en in de lidstaten. (HvJ 19 december 2013, C-84/12, Koushkaki, pt. 69). Een aanvrager dient bij zijn visumaanvraag informatie te verstrekken met betrekking tot deze persoonlijke omstandigheden (Ibid., pt. 71-73).

De verwerende partij motiveert dat er onvoldoende garantie is op terugkeer naar het land van origine omdat (i) verzoekende partij niet afdoende aantoonde te beschikken over resterende familiale banden in het land van origine, (ii) zij bescheiden gezinsinkomsten heeft die niet beschouwd kunnen worden als bewijs van een sterke financiële band met het land van origine, (iii) de oorsprong van de financiële middelen op de voorgelegde bankrekeningen grotendeels ongekend is, (iv) verzoekende partij niet aantoonde te beschikken over eigendom in het land van origine, (v) zij niet eerder binnen Schengen reisde en (vi) omdat haar voorgaande weigering tot afgifte van een visum kort verblijf werd gemotiveerd op basis van het ontbreken van voldoende terugkeergarantie en er bij de huidige visumaanvraag geen betekenisvolle of doorslaggevende nieuwe bewijsstukken worden voorgelegd die deze negatieve beoordeling zou kunnen weerleggen.

Verzoekende partij voert in haar enig middel onder meer de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Vooreerst stelt ze dat ze wel degelijk bewijzen van familiale banden met haar land van herkomst heeft voorgelegd, met name haar huwelijksakte waaruit tevens blijkt dat het koppel nog een zoon heeft en een attest van woonst met betrekking tot deze zoon waaruit blijkt dat hij bij verzoekende partij en haar echtgenote inwoont. Ten tweede voert ze aan dat ze wel degelijk heeft aangetoond dat ze over eigendom beschikt in het land van herkomst, namelijk via de eigendomsakte van de gezinswoning. Verder betoogt ze dat verwerende partij niet kan gevolgd worden waar ze stelt dat de oorsprong van de financiële middelen grotendeels onbekend is. De verwerende partij was immers op de hoogte van het feit dat verzoekende partij met pensioen was en haar inkomsten haar pensioen betreffen en dat haar echtgenote een vaste tewerkstelling heeft en hier inkomsten uit genereert, zo stelt verzoekende partij. Daarnaast hekelt ze dat niet wordt gemotiveerd waarom deze inkomsten te beperkt zouden zijn, gelet op hun stabiel en regelmatig karakter en op de Turkse levensstandaard. Verzoekende partij meent tot slot dat de verwerende partij niet heeft gekeken naar het geheel van omstandigheden waaruit wel degelijk een voldoende terugkeergarantie blijkt. Ze wijst op het voorgelegde terugkeerticket, het feit dat ze in Turkije een voldoende en stabiel pensioen ontvangt, aldaar beschikt over onroerend goed en afdoende familiale banden heeft, bestaande uit haar echtgenote en jongste zoon. Ze benadrukt dat haar echtgenote tewerk is gesteld in Turkije waardoor het logisch is dat zij en bijgevolg ook verzoekende partij zal terugkeren. Zij concludeert dat verzoekende partij wel doorslaggevende nieuwe bewijsstukken heeft voorgelegd ten opzichte van de vorige visumaanvraag, hetgeen overigens blijkt uit het feit dat het advies van de Belgische ambassade dit maal neutraal was in tegenstelling tot het negatief advies bij de vorige aanvraag.

Om het middel te kunnen beoordelen, is het noodzakelijk inzage te hebben in het volledig administratief dossier. De Raad stelt echter vast dat geen van de bij de aanvraag gevoegde stavingstukken zich in het administratief dossier bevinden, niettegenstaande er melding van wordt gemaakt in zowel in het neutrale advies dat wel voorligt als in de bestreden beslissing. Het staat dus vast dat het door de verwerende partij neergelegde administratief dossier dus niet volledig is. De Raad kan, mede gelet op het ontbreken van een inventaris niettegenstaande artikel 7 van het PR RvV voorschrijft dat het administratieve dossier wordt toegezonden met een inventaris van de stukken die het bevat, dus niet nagaan of de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met alle in het kader van de visumaanvraag voorgelegde stukken en of zij de inhoud ervan correct heeft beoordeeld en op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De verwerende partij heeft aldus, door het neerleggen van een onvolledig administratief dossier, de wettigheidscontrole op haar beslissing onmogelijk gemaakt (RvS 17 februari 1998, nr. 71 867). De nietigverklaring van de bestreden beslissing dringt zich dan ook op.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 28 maart 2023 tot weigering van de afgifte van een visum, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een februari tweeduizend vierentwintig door:

A. WIJNANTS, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS